

opusdei.org

Spoznavati Njega in sebe (6) – Mogočnejši jezik

Bog govori po tiho, vendar neprestano: v Svetem pismu, zlasti v evangelijih, pa tudi v naši notranjosti.

7. Feb. 2023

Bog nam govori. Nenehno. Govori z besedami, in tudi z dejanji. Njegov jezik je veliko bogatejši od našega. Lahko se dotakne skrivnih moči v naši notranjosti, na primer po dogodkih ali ljudeh, ki nas obdajajo.

Bog nam govori v Svetem pismu, v liturgiji, po učiteljstvu Cerkve ... Ker nas vedno gleda z ljubeznijo, išče dialog z nami v vsakem dogodku in nas vedno kliče k svetosti. Zato svojo molitev vselej začnemo z dejanjem vere, da bi mogli prisluhniti temu skrivnostnemu božanskemu jeziku.

Od znotraj ...

Bog govori tako, da deluje na naše lastne zmožnosti, ki jih lahko giblje od znotraj: z navdihi deluje na naš razum, z nagnjenji na naša čustva, s sklepi na našo voljo. Zato je koristno, kot nas je učil sv. Jožefmarija, da premišljevalno molitev zaključimo z besedami: »Hvala ti, moj Bog, za dobre sklepe, nagnjenja in navdihe, ki si mi jih naklonil v tej meditaciji.«

Ko pa o tem razmišljamo, se nam lahko zastavi vprašanje: »Kako naj vem, da mi govori On? Kako naj vem, da ti sklepi, nagnjenja in navdihi niso zgolj moje lastne domislice, želje in

občutki?« Odgovor ni enostaven. Molitev je umetnost, ki se je učimo polagoma in s pomočjo duhovnega vodstva. Vseeno pa lahko rečemo, da vse, kar nas vodi k večji ljubezni do njega in drugih, k izpolnjevanju njegove volje, tudi če to vključuje žrtev in velikodušnost, prihaja od Boga. Mnogo je ljudi, ki so vajeni moliti in lahko zatrdijo: »Pri molitvi mislim na iste stvari kot čez dan, vendar z eno razliko, in sicer na koncu molitev v srcu vedno sklenem z besedami *'ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi'*, to pa se mi ob drugih priložnostih, izven molitve, ne dogaja.«

Bog pogosto govori neposredno v srcu, katerega jezik pozna bolje kot kdorkoli drug. To počne s pomočjo globokih želja, ki jih on sam zaseje. Zato poslušati Boga pogosto pomeni, da se poglobimo v svoje srce in si upamo predenj postaviti svoje želje, da bi prepoznali, kaj nas vodi k

izpolnjevanju njegove volje in kaj ne. Kaj si v resnici želim? Zakaj? Od kod prihajajo ti vzgibi? Kam me vodijo? Ali se slepim, če se pretvarjam, da jih ni, in se zanje ne zmenim? Ob teh vprašanjih, ki so nekaj normalnega za nekoga, ki hoče živeti molitveno življenje, nam papež Frančišek svetuje: »Da se ne bi zmotili, [...] se moramo vprašati: Poznam samega sebe, še naprej od videza ali [...] občutij? Vem, kaj razveseljuje ali žalosti moje srce?«^[1]

Poleg tega, da Bog nagovarja naše srce in razum, nam govori tudi po naših *notranjih čutih*: govori po naši domišljiji, tako da nam prikaže kak prizor ali podobo, in govori našemu spominu, ko vanj prikliče dogodke ali besede, ki so lahko odgovor na našo molitev ali pa nam kažejo njegove želje. Tako se je na primer 8.

septembra 1931 zgodilo svetemu Jožefmariju. V cerkvi Zavoda za bolne v Madridu je molil, nekako

brez prave volje in s tavajočo domišljijo, kot je sam dejal. Nakar, nam pripoveduje, »sem se zavedel, da nehote ponavljam neke latinske besede, na katere nisem bil nikdar pozoren in ni bilo razloga, da bi jih hranil v spominu: celo sedaj jih moram, če se jih hočem spomniti, prebrati z lističa, ki ga vedno nosim v žepu, da si zapišem, kar hoče Bog (na ta listič, o katerem govorim, sem nagonsko, iz navade, prav tam, na prezbiteriju, zapisal stavek, ne da bi mu pripisoval posebno težo). Takole se glasijo svetopisemske besede, ki sem jih našel na svojih ustnicah: *Et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in aeternum*. S svojim razumom sem skušal ugotoviti pomen stavka, medtem ko sem ga počasi ponavljal. In pozneje, včeraj popoldne, in danes, ko sem te besede znova prebral (kajti – ponavljam – kot da bi se Bog trudil potrditi, da so bile njegove, si jih ne uspem zapomniti),

sem dobro razumel, da mi je Kristus-Jezus dal doumeti, nam v tolažbo, da bo Božje delo ob Njem vsepovsod in bo utrjevalo kraljestvo Jezusa Kristusa za vedno.«^[2]

Da bi nam spregovoril, lahko Bog uporabi tudi zapiske, ki smo si jih naredili na duhovnih vajah ali pri kaki dejavnosti krščanskega izobraževanja, zlasti ko jih ponovno prebiramo v molitvi in skušamo doumeti njihov pomen. Tam bomo morda odkrili vodilno nit ali ponovitve nekaterih reči, kar nam bo dalo namig, kaj nam Gospod želi povedati.

Nenehno šepetanje

Res je, da Gospod kdaj pa kdaj spregovori na jasen in nadnaraven način, vendar običajno ni tako. Navadno Bog govori po tiho, zato včasih ne zaznamo drobnih daril – sklepov, nagnjenj, navdihov –, ki nam jih ponuja v preprosti molitvi. Lahko

se nam zgodi kakor sirskemu vojskovodji Naamánu, ki je na poziv preroka Elizeja, naj se sedemkrat okopa v reki, da bi bil ozdravljen gobavosti, jezno odgovoril in se pritoževal, češ, da je pričakoval, »da bo gotovo prišel ven, se ustopil in klical ime Gospoda, svojega Boga, mahal z roko nad bolnim mestom in tako ozdravil gobavost« (2 Kr 5,11). Naamán se je sicer obrnil k Izraelovemu Bogu, vendar je pričakoval nekaj senzacionalnega, celo hrupnega. Na srečo so ga njegovi služabniki pregovorili, da je še enkrat razmislil: »Ko bi ti prerok ukazal kaj težkega, mar ne bi tega storil? Koliko bolj, ko ti je naročil: Umij se in boš čist!« (2 Kr 5,13). Vojskovodja se je vrnil, da bi storil, kar mu je veleval ta, na videz kar preveč enostaven napotek, in tako je prišel v stik z odrešujočo božjo močjo. V molitvi velja ceniti tista drobna razsvetljenja o *že znanih rečeh*, vzgibe Svetega Duha v smeri

vedno istega, nagnjenja brez posebne razvnetosti, *lahko uresničljive* sklepe, ne da bi jih omalovaževali kot nekaj banalnega, kajti vse to lahko prihaja od Boga.

Na neko vprašanje v zvezi z molitvijo je kardinal Ratzinger takole odgovoril: »Bog običajno ne govori preveč glasno, vendar nas vedno znova nagovarja. To, da je slišan, je seveda odvisno od tega, ali sta sprejemnik, da tako rečemo, in sporočevalec med seboj uglašena. V današnjem času, s sedanjim načinom življenja in razmišljanja, je med njima preveč motenj, zato je uglaševanje še posebej težko ... Očitno je, da Bog ne govori preveč glasno, vendar nam skozi vse življenje govori po znamenjih ali po srečanjih z drugimi ljudmi. Dovolj je že, da smo vsaj malo pozorni in da se pustimo popolnoma prevzeti zunanjim stvarjem.«^[3] Ta sposobnost pozornosti ima veliko opraviti z

notranjo, včasih tudi z zunanjo zbranostjo in je nekaj, v čemer se je treba urediti. Da bi mogli zaznati Boga, si moramo zagotoviti trenutke, ko zaustavimo vsakdanji vrvež in se skupaj z njim soočimo z močjo samote. Potrebujemo tišino.

Dejstvo je, da nam Bog govori na tisoč načinov. Lahko se zgodi, da smo na njegove darove že tako navajeni, da jih ne opazimo več, da ga ne prepoznamo, kot se je zgodilo Jezusovim rojakom: »Ali ni to tesarjev sin? Ali ni njegovi materi ime Marija, njegovim bratom pa Jakob, Jožef, Simon in Juda? In njegove sestre, ali niso vse pri nas?« (Mt 13,55-56). Prosim je treba Svetega Duha, naj nam odstre oči, odpre ušesa, prečisti srce in razsvetli zavedanje, da bomo znali prepoznati njegovo nenehno šepetanje, tisto nesmrtno šumenje v naši notranjosti.

Bog nam je že spregovoril

Ko Jezus učencem Janeza Krstnika v odgovor na njihovo vprašanje našteje svoja znamenja – »slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobavi so očiščeni, gluhi slišijo, mrtvi so obujeni, ubogim se oznanja evangelij« (Mt 11,5) –, s tem oznanja izpolnitev starodavnih svetopisemskih prerokb o Mesiju. Bog nam je namreč govoril in govori vsakemu od nas na posebej odličen način po Svetem pismu: »Oče, ki je v nebesih, prihaja v svetih knjigah ljubeče svojim otrokom naproti in se z njimi pogovarja.«^[4] Zato mora »branje Svetega pisma spremljati molitev, da to branje postane pogovor med Bogom in človekom; kajti Boga, 'njega nagovarjamo, kadar molimo; njega poslušamo, kadar beremo božje izreke' (sv. Ambrož, Off. 1, 88)«.^[5] Besede Svetega pisma niso samo navdihnjene od Boga, ampak nas tudi navdihnejo z Bogom.

Boga na poseben način slišimo v evangelijih, ki vsebujejo besede in dejanja našega Gospoda Jezusa Kristusa. To izpostavlja tudi avtor Pisma Hebrejcem: »Velikokrat in na veliko načinov je Bog nekoč govoril očetom po prerokih, v teh dneh poslednjega časa pa nam je spregovoril po Sinu« (Heb 1,1-2). Sveti Avguštín je dejal, da je evangelij kakor »Kristusova usta: sedi v nebesih, vendar nenehno govori na zemlji«. ^[6] Zato naša molitev živi iz meditacije evangelija; ko ga beremo, premišljujemo, znova prebiramo, ko si njegove besede vtisnemo v spomin in se vedno znova vračamo k njim, takrat Bog govori našemu srcu.

Sveti Jožefmarija je skladno z izročilom Cerkve stalno priporočal poslušanje Boga s pomočjo meditacije evangelijev: »Svetujem ti, da se pri svoji molitvi postaviš v odlomke iz evangelija, kakor še ena oseba več. Najprej si zamisliš prizor

ali skrivnost, ki ti bo služila, da se boš lahko zbral in premišljeval. Nato uporabiš razum za premišljevanje tistega delčka Učiteljevega življenja: njegovo razneženo srce, njegovo ponižnost, njegovo čistost, njegovo izpolnjevanje Očetove volje. Potem mu pripoveduj, kar se navadno tebi dogaja v teh rečeh, kako ti gre. Bodi pozoren, ker ti bo On morda hotel nekaj pokazati: pojavili se bodo tisti notranji vzgibi, tista zavedanja, tisti očitki. «^[7] Naša prizadevnost se pokaže v konkretnih dejanjih: *zamislimo si prizor, vstopimo v evangeljske odlomke, premišljujemo o kaki Učiteljevi lastnosti, mu pripovedujemo, kaj se nam godi ...* In temu sledi možen božji odgovor: da nam *nakaže* to ali ono, da v naši duši *prebudi* notranje vzgibe, da nam *da kaj spoznati*. Tako se gradi dialog z njim.

Še ob neki drugi priložnosti nas je sv. Jožefmarija k premišljevanju in

posnemanju Jezusa Kristusa
spodbudil z naslednjimi besedami:
»Bodi ti sam eden izmed
nastopajočih v tej božanski zgodbi in
reagiraj. Opazuj Kristusove čudeže,
poslušaj, kako se k njemu stekajo
množice, izmenjaj si kakšno
prijateljsko besedo z dvanajsterimi ...
Zazri se Gospodu v oči in se zaljubi
vanj, da boš ti sam postal drugi
Kristus.«^[8] Zrenje, poslušanje,
izmenjava prijateljskih besed,
gledanje ... so dejanja, za katera je
treba prebuditi in spraviti v tek naše
notranje zmožnosti in čute, našo
domišljijo in razum. Kajti vsak izmed
nas je tam navzoč, na vsaki strani
evangelija. Vsak prizor, vsako
Jezusovo dejanje daje smisel mojemu
bivanju in ga osvetluje. Njegove
besede nagovarjajo prav mene in so
opora mojemu življenju.

José Brage

[1] Frančišek, apost. spod., *Christus vivit*, 25. 3. 2019, št. 285.

[2] Sv. Jožefmarija, *Zasebni zapiski*, št. 273; v: Andrés Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 1. knjiga, str. 349–350.

[3] Joseph Ratzinger, *Sol zemlje*.

[4] Drugi vatikanski koncil, dogm. konst. *Dei Verbum*, št. 21; prim. *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 2700.

[5] Drugi vatikanski koncil, dogm. konst. *Dei Verbum*, št. 25; prim. *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 2653.

[6] Sv. Avguštin, *Sermo* 85, 1.

[7] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 253.

[8] Sv. Jožefmarija, *Zapiski z meditacije*, 12. 10. 1947; v: *Mientras nos hablaba en el camino*, str. 36.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/spoznavati-njega-in-sebe-6-
mogocnejši-jezik/](https://opusdei.org/sl-si/article/spoznavati-njega-in-sebe-6-mogocnejši-jezik/) (21. Mar. 2026)